

Förorten brinner

Gottsunda, Rosengård, Tynnered. Bränder, bråk med polisen. Ungdomar i uppror.

Nedtecknat: Maria Wallin | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 3 2009](#)

– Många lever i en sysslolöshet och känner stor frustration som tar sig det här uttrycken. Många känner ett stort utanförskap i samhället.

Så förklarar **Inger Ashing**, stf generaldirektör på Ungdomsstyrelsen, den senaste tidens oroligheter i storstädernas förorter i P1 Morgon den 2 september.

– Många ungdomar är arbetslösa, fortsätter hon. Många har inte klarat sin skolgång och saknar en känsla av att vara delaktiga i samhället. Man ser inte att man har en tydlig plats, känner sig inte välkomnad, inte önskvärd. Upplever inte att man får respekt, och man bor i ett område som har dåligt rykte, även om man själv trivs.

Roger Andersson, professor i kulturgeografi i, vid Institutionen för bostads- och urbanforskning, Uppsala universitet instämmer och tillägger:

– De senaste 15–20 åren har fattigdomen fördjupats i de här områdena, så i grunden finns ett fattigdoms- och integrationsproblem. Det är väsentligt lägre relativa inkomster i de här områdena i dag än i början av 90-talet.

– *Vad har hänt? frågar programledaren Anna Hernek.*

– Vi har fått allt större klassklyftor i samhället och skillnaderna mellan områden är större i dag än tidigare, svarar Roger Andersson.

– Men kommunerna har också färre redskap i sina verktygslådor för att agera mot segregationen. Marknaden har helt enkelt betydligt starkare genomslag inom bostadspolitiken i dag.

– Möjligheten att planera för att minska segregationen har egentligen alltid varit små. På pappret är de stora. Kommunerna äger mycket mark, har planmonopol, kan bestämma ungefär hur områden ska byggas. Och man hade tidigare en mycket större finansiell resurs. Bostadsbyggandet subventionerades. Det var lättare att bygga hyresrätter i vissa lägen, även i mer välbeställda områden med höga markpriser.

– Det där har försvunnit, säger Roger Andersson. Vi har inga bostadssubventioner. När man pratar med planerare och politiker runt om i storstäderna tycker man att möjligheterna att agera har blivit mindre nu än för 15–20 år sedan.

– Både ungdomar och vuxna upplever de här skillnaderna. Folk i allmänhet har en mycket tydligare bild av segregationen i städerna och förhåller sig till den. De som kan, undviker de områden som på olika sätt förknippas med sociala problem.

– Den här stigmatiseringen av de här områdena ger långsiktigt svåra integrationsproblem. Folk som bor där känner sig utpekade, frustrerade. De som kan flyttar ofta därifrån. Det är en illavarslande spiral.

– *Vad kan man göra?*

– Vi har gjort studier för Stockholm, Göteborg och Malmö. Det finns ett stort politiskt intresse bland planerare att skapa ett bättre kunskapsunderlag och att vässa verktygen. Men det är väldigt tröga och långsiktiga processer, att bygga städer på ett vettigt sätt.

– Det behövs en vision som jag tycker saknas i dag. Och framför allt finns ingen enighet om den här visionen.

– Det är ett stort politiskt ansvar, oavsett hur kopplingen ser ut till de aktuella händelserna, anser Roger Andersson.